

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Doporučujeme knihy	2-3
Naše téma: Budoucnost	4-5
Povídky	6-11
Divoké nápady	12-13
Luštění	14-15
Letní prázdniny 2020	16-17
Křížovka, bludiště, Poem a hra	18-19
Komiks	20

Redakce časopisu:

Alena Barth (Ála), Marie Baťová (Maru), Diana Bebčáková (Didi), Františka Cindrová (Fany), Karolína Dostálová (Kája), Zita Chloupková (Zita), Agnes Knopová (Agi), Zoi Moisidou (Zoi), Jasmína Siegllová (Jasmí), Kristýna Siegllová (Kiki), Jiří Steinbauer (JS), Bohumil Trnka (BhT), Sára Veselá (Sára)

Obálku nakreslila Kateřina Kožuriková.

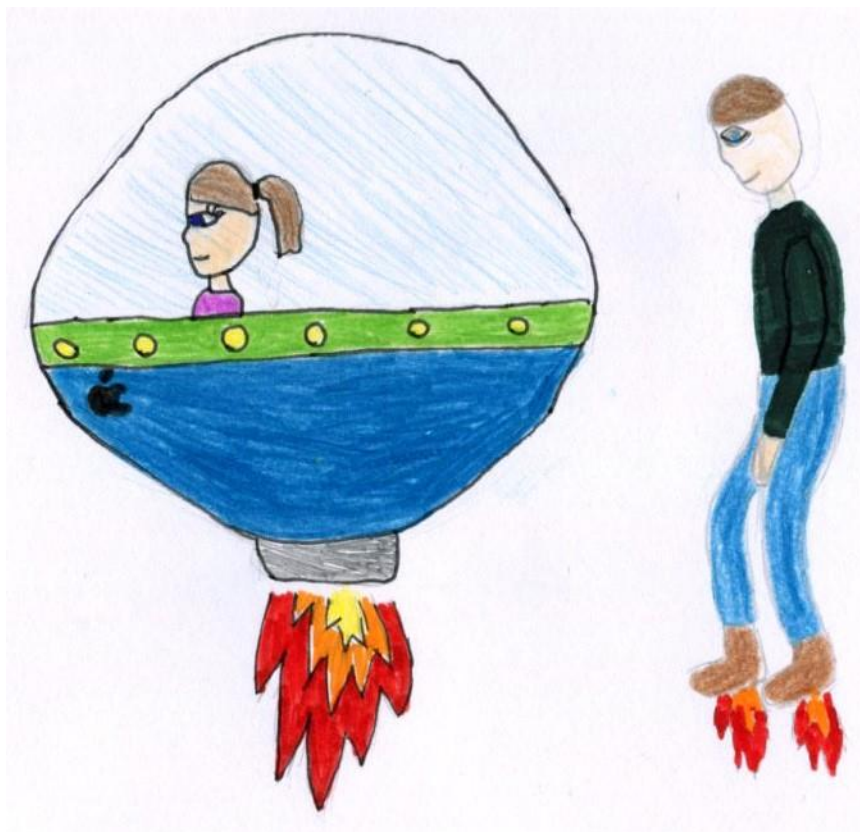
Úvodník

Milí čtenáři a milé čtenářky, vítáme vás u 15. čísla časopisu Tonda.

Tento díl má obzvlášť hezké a napínavé příběhy. Také si neváhejte přečíst recenze o knihách pro děti vašeho věku. Nezapomeňte si vylustit nějaké tajenky a ti, co ještě nemají nápady na výlety, je na konci časopisu najdou.

Tak neváhejte a hned si začněte číst nebo luštit.

Za redakci Didi a Kája

Zoi a Maru

Bubáček a Myšošlap

(autor: Daniela Krolupperová)

Maminka mi vyprávěla o Bubáčkovi, který byl nakreslený na papíře, obživil a stal se kamarádem kluka Lukáše. Chtěl jsem si knížku Bubáček půjčit, ale v knihovně měli 2. díl - Bubáček a Myšošlap. Přečetl jsem ho a moc se mi líbil.

Jednou Lukáš dostal nové kolo. Bubáček chtěl také kolo, tak mu ho Lukáš nakreslil. Když se Bubáček druhý den ráno probudil, kolo bylo pryč. Lukáš mu tedy nakreslil nové kolo, ale to do druhého dne také zmizelo. Bubáček s Lukášem vymysleli na zloděje past a zloděj se do pasti chytil. Byl to nakreslený skřítek Myšošlap. Bubáček s Lukášem zjistili, že Myšošlapa vězní čaroděj z pohádkové knihy. Kvůli němu kradl Myšošlap kola, jinak by mu čaroděj vygumoval ruce. Bubáček s Lukášem se rozhodli, že Myšošlapovi pomůžou. Bubáček s Myšošlapem vlezli do knížky za čarodějem a vygumovali mu srdce. Čaroděj pak vlezl do pantoflí a šel si číst knížku. Stalo se z něj obyčejné strašidlo. Bubáček s Myšošlapem také vysvobodili všechny bytosti, které čaroděj věznil ve své věži.

Kostakis 1.A

KLUK ODNIKUD

Autorka: Katherine Marshová

Kluk odnikud je kniha o chlapci Ahmedovi, který nemá rodinu a žije sám ve sklepě jednoho domu v Bruselu. Ahmed se skamarádí s Maxem a ten mu nosí jídlo a věci, které Ahmed potřebuje. Ahmed se mu na oplátku stará o orchideje. Ahmed je hrozně osamělý. Přeje si, aby mohl chodit do školy. Ahmed se ale stále musí schovávat. Venku se dějí teroristické útoky, policie má oči na stopkách a Ahmed musí být opatrný. Podaří se Ahmedovi chodit do školy? Přečtěte si tuto knihu.

Fany

RECENZE: BÍLÝ TESÁK

Autor: Jack London

Ilustrátor: Jack London

Kniha je o Bílém tesákovi, který je z velké části vlk a z malé části pes. Bílý tesák se nejdřív jmenoval Šedý vlček a jako jediný ze sourozenců přežil období hladu. Jméno Bílý tesák dostal náhodou od náčelníka indiánů Šedého bobra.

Tohle je příběh o životě Bílého tesáka, jak se dostal do zajetí indiánů, jak ho Šedý bobř prodal zlému, zlomyslnému pánovi, Krasavci Smithovi, jak se z něj stal vážně krvežíznivý vlk a jak se z něj zase stával mírný pes a milovník lidí, který za ně neváhá bojovat za jakýchkoliv okolností.

Tuto knihu doporučuji pro děti od osmi let.

Kniha je plná dobrodružství, smutku, ale také plná radosti.

Co je to budoucnost??

Co si představíš pod slovem budoucnost? Spousta lidí si představí, jak to tu bude vypadat za tisíc let. Ale budoucnost je třeba i zítřek. Budoucnost je totiž velmi široký pojem. Řeknete-li budoucnost, ostatní si mohou představit budoucnost, která bude za pět minut, ale i budoucnost, která bude za tisíc let. Tisíc let je velmi dlouhá doba. Ale občas je velmi dlouhá doba i tisíc vteřin, minut, hodin nebo i tisíc dnů. Možná vám připadá tisíc vteřin jako chvíle v porovnání s tisícem hodin. Musím vás ujistit, že to opravdu chvíle není. No opravdu, zkuste si třeba na tisíc vteřin lehnout a nic nedělat. Stále vám to připadá jako chvilka? Teď si zkuste zase na tisíc vteřin zapnout třeba televizi. A až ji vypnete, bude vám připadat, že jste ji měli zapnutou jen chvíli, a přitom to byla stejně dlouhá doba jako ta, která vám před pár minutami připadala jako celá věčnost. Zkrátka když se člověk nudí, čas mu plyne pomaleji, a když se člověk naopak baví, čas mu plyne o něco rychleji. Ale teď už zpátky k budoucnosti.

Jak už jsem psala, když se řekne budoucnost, tak se může myslet budoucnost za tisíc let ale i za pět minut. Každý si představí něco jiného. Stejně tak si každý může představit i jiné prostředí. Třeba až budou auta umět létat a lidstvo se bude umět teleportovat, nebo až ČR zanikne a připadne jiné zemi (no dobře, tohle si asi moc dětí jako my pod slovem budoucnost nepředstaví, to asi spíš dospělí), nebo až lidstvo zanikne a budou tu žít jenom zvířata nebo tak něco. Pod slovem budoucnost si může zkrátka každý představit něco úplně jiného, a to je na ní tak krásné. Budoucnost je plná fantazie, tak proč toho nevyužít?

Zita

Ála

Doplňovačka pro lepší zapamatování:

Jak se dá cestovat v čase: pomocí stroje_____, fantazie, _____ amuletu, zaříkávání atd...

Budoucnost je za minutu ale i za_____ let.

1000, času, kouzelného

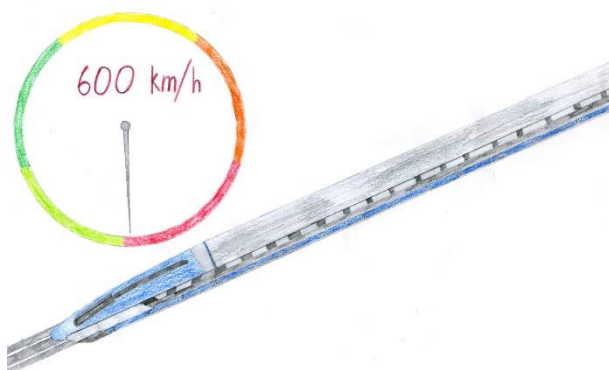
Agi

Železniční doprava budoucnosti v ČR

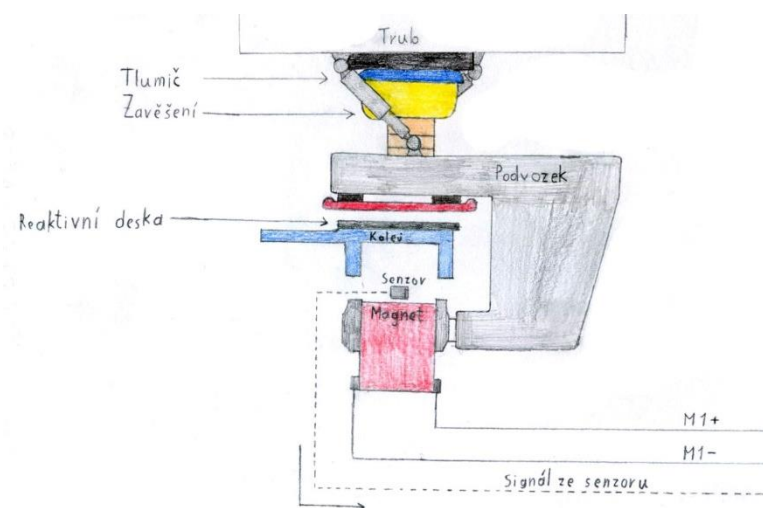
Nemůžete o ní přemýšlet jako o rychlejší staré železnici.
Je to nové propojení míst.

Všichni chceme cestovat krásným, tichým a rychlým vlakem. Chceme být rychle za svým kamarádem, rodinou, trávit málo času na cestě do práce.

Názvy pro superrychlé vlaky jsou Tryskovlak, Aeroslider, Hyperloop. Vlak by mohl ve světě dosahovat rychlosti až 800 km/h. Nyní rychlovlakům vládne Čína s pro nás nejznámějším vlakem Maglev.

Když se vrátíme k nám do České republiky, tady bychom se měli dočkat rychlovlaků v roce 2030. Z Prahy do Ústí by to tak mohlo trvat místo 1h 20min pouze 30 min. Jejich rychlost by měla být až 400 km/h a měly by stavět jen v nejvýznamnějších stanicích. Navazovat na ně by měly vysokorychlostní rychlíky o malinko pomalejší s rychlostí kolem 250 km/h. Zrychlení v železniční dopravě má prospět především dopravě nákladní. Zatím ale probíhá výzkum.

BhT Král železnic

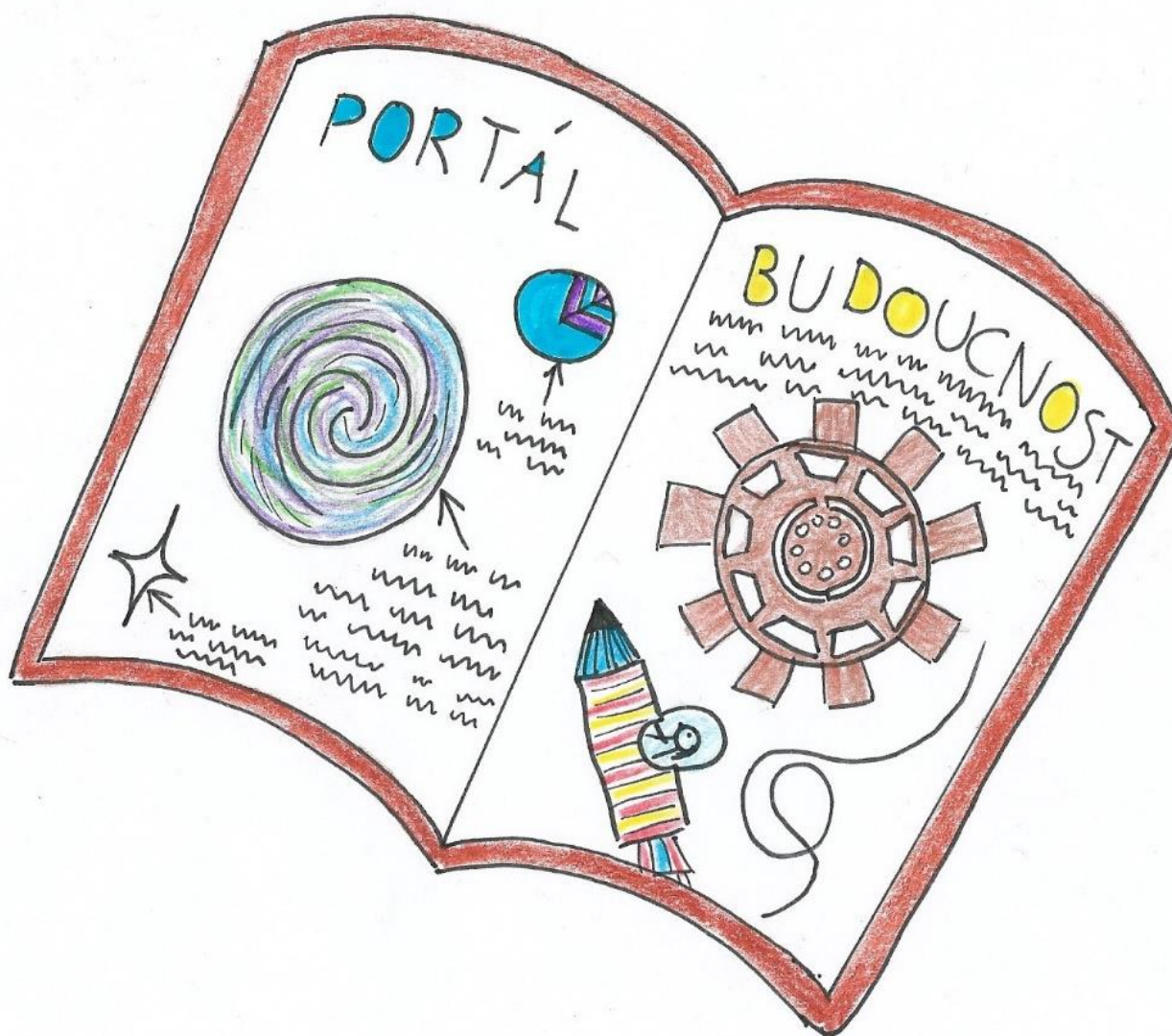
JAK POSTAVIT PAPÍROVOU SKLÁDAČKU MAGLEVU

- 1- Na hrany přiložte pravítko a podle něj táhněte po papíru nůžkami, aby se vám potom lépe hrany ohýbaly.
- 2- Vystřihněte.
- 3- Střechu přilepte k levému i pravému boku.
- 4- Bílý spodek přilepte k druhému boku a k packám na konci střechy.
- 5- Vlak může vyjet z továrny.

BhT Král železnic

NA CHVÍLI V BUDOUNOSTI

Byl jednou jeden chlapec jménem Martin. Bylo mu 12 let. Každé úterý chodil do knihovny, protože si rád četl. Bylo úterý a Martin si zrovna vybíral knihu, kterou by si mohl přečíst. Chodil kolem regálů s knihami a najednou ho zaujala jedna kniha jménem Budoucnost. Tak si ji vzal. Ale omylem shodil jeden regál s knihami, který byl u zdi. Nemohl tomu uvěřit, ale na zdi byl portál. Zajímalo ho, co je za tím portálem, tak neváhal a skočil. Objevil se v místnosti, ve které se každý koukal na elektroniku. Vypadalo to divně, tak šel radši ven. Venku uviděl létající auta, létající lidi, létající domy, různé rakety a roboty. Pak si všiml, že má v ruce ještě tu knihu z knihovny. Otevřel ji a bylo v ní úplně to samé, jako viděl teď. Kniha měla název Budoucnost, takže předpokládal, že je v budoucnosti. Chtěl se někoho zeptat, jak se dostat zpátky do minulosti, ale nikdo ho neposlouchal. Už to chtěl vzdát, ale najednou zezadu uslyšel: „Probud' se, už zavíráme.“ A potom uviděl paní knihovnici a uvědomil si, že se mu to pouze zdálo.

Tajemná kniha v budoucnosti

Byla jednou jedna parta kamarádů, kteří spolu chodili do školy. Když šli všichni jednou odpoledne společně domů, narazili na podivný dům, který ještě nikdy neviděli. Rozhodli se do něj podívat, byli totiž hrozně zvědaví. Nejstarší z dětí Alex řekl: „Já se ničeho nebojím.“ a šel dovnitř první. Jenže ani po chvíli se neukázal, prostě zmizel. Ostatní děti se divily, ale šly také dovnitř. Alexe nikde nenašly, ale uviděly na stole starou knihu. Nejmladší z nich Tobiáš si všiml, že je na ní něco napsaného a upozornil na to kamarády. Stálo tam: „Ten, kdo si toto přečte, ocitne se v budoucnosti.“ Jak ji otevřeli a listovali v ní, najednou, se ocitli v jiném světě, kde našli Alexe. Když se všichni podívali z okna pokoje, málem jim vypadly oči z důlků. „Co co to, co to tam venku lítá za auta a vznášedla?“ zamrmal Martin s otevřenou pusou. Ostatní se natlačili k oknu a nevěřili, jak je to možné. Děti si nevěděly rady, byly totiž v úplně jiné době. Nejdřív dumaly a pak jeden zvolal: „Myslím, že musíme najít nějakou stopu, nějaké vodítko, jak z toho ven.“ Julie, která byla celou dobu zamlklá, náhle zavolala: „Pojďme to ven prozkoumat, přeci musíme zjistit, jak z toho ven.“ A tak se děti vydaly ven. Bloumaly po ulicích, které vypadaly úplně jinak, než na co byly zvyklé. Najednou u nich zastavil autobus, který, věřte nebo ne, nepřijel po ulici, ale snesl se ze vzduchu. Byl to to totiž létající autobus. Děti se ale neodvážily do autobusu nastoupit a radši šly dál po ulici. Po chvíli narazily na podivného staršího muže. Potichu jim řekl: „Pojďte za mnou, vím, kdo jste.“ Děti byly hrozně překvapené a trochu se bály, ale nakonec se rozhodly s ním jít. Sice tohle měly z domova přísně zakázáno, ale doufaly, že by jim mohl pomoci vrátit se domů. Chvíli šly, až dorazily k divnému starému domku. Po chvíli váhání vstoupily dovnitř a překvapením nemohly ani promluvit. Uvnitř domku byla supermoderní laboratoř. Stařík se lišácky usmíval a řekl: „To je jen maskování.“ Po chvíli dodal: „Jsem profesor, který se zabývá návraty do minulosti. Nejste totiž první ani poslední, kdo se tady ocitl. A vůbec není bezpečné tady zůstat, protože se do dnešní půlnoci musíte vrátit, jinak tady zůstanete navždy. „Když tohle uslyšely mladší děti, rozběhly se a začaly volat maminku. Martin se zeptal profesora: „Ale jak se odsud dostaneme?“ Profesor se usmál a řekl: „Není to nic těžkého. Musíte najít knihu, kde bude stát pravý opak toho, co jste si přečetly při cestě sem.“ Děti zvolaly: „Ale kde ji najdeme?“ „Dám vám radu: Nachází se, kde jsou umístěny všechny starodávné věci. Více už vám pomoci nemohu a přeji hodně štěstí!“ dodal a odešel, či spíše se vypařil. Měli už jenom hodinu a čtyřicet minut. Co měly dělat? Všichni byli zoufalí, ale pořád neztráceli naději. Potom někdo zvolal: „Určitě to má být nějaká hádanka! Všichni dáme hlavy dohromady a věřím, že to zvládneme.“ Děti přemýšlely, ale pak Julie zvolala: „Já vím, je to muzeum!“ Konečně to uhádli! Martin náhle zvolal: „Je tu jedno jediné muzeum, kde jsou starožitné věci. Pojďme se tam vydat!“ Vydali se tedy létajícím autobusem do ulice Lichardova. A tam uviděli krásné, staré muzeum-jedinou budovu na světě, která byla zachována v původním starém stylu. Děti neváhaly a vběhly dovnitř. Chvíli se koukaly a pak našly to, co hledaly. Problém byl v tom, že kniha byla ve vitrině a děti nechtěly porušit zákon, ale už jim zbývalo jen deset minut. Spatřili, že je na vitrině zámek. V tom uviděli hlídače, který měl na sobě klíč. Děti začaly panikařit, a tak se Martin rozhodl pomalinku vyplížit a hlídači klíč nepozorovaně sebrat. Hlídač se otočil, jenže v tu chvíli už byl Martin schovaný za sochou. Dětem se ulevilo, ale nebyl čas se radovat. Potichu, ale svižně se vydaly zpět k vitrině a odemkly ji. Ale pak uslyšely, jak hlídač vykřiknul: „Hej, ani hnout!“ Děti ale naštěstí neváhaly a nahlas přečetly: **VĚŤE, ŽE TEN, KDO TOHLE PŘEČTE, SE OCITNE ZPÁTKY VE SVÉM MĚSTĚ** Bylo ráno a děti se probouzely (nebojte, tentokrát jim nevypadly oči z důlků). Všichni přiběhli k oknu. „Uff, už jsme zase doma,“ vykřikl Alex. Děti se na sebe usmály a utíkaly do školy, aby nepřišly pozdě.

Jednoho dne ráno se v malé vile vzbudila dcera starosty jménem Adriana a uvědomila si, že její králíček Pepa není tam, kde by měl být. Pamatovala si, že ho dala hlídat své kamarádce Marii, proto že jela s rodiči na dovolenou. „Adriano,” volal někdo zvenku. Podívala se z okna a uviděla svého kamaráda Tomáše. „Ahoj Adriano, nechceš jít dnes odpoledne do parku?” zeptal se jí. „Ráda bych, ale musím něco vyřešit. Pomůžeš mi? Počkej na zahradě, za chvíli jsem u tebe.”

V chůzi se ještě zastavila a přes rameno na něj z okna zavolala: „A neviděl jsi náhodou Marii?” „Ne, proč se ptáš?” „Vysvětlím ti to hned.” Adriana seběhla dolů a řekla Tomášovi, co ji trápí. „Půjčila jsem jí králíka, nabídla se, že ho pohlídá, protože já jsem jela na dovolenou. Ještě mi ho nevrátila. „Vzala do ruky mobil a zavolala jí. Marie jí to po chvílce zvedla. „Ahoj Adriano, proč voláš?” „Víš, jak jsem ti půjčila králíka Pepu, protože jsem jela na dovolenou?” zeptala se Adriana. „Jo.” „Vrátila bys mi ho, prosím?” „Víš, já jsem ti ho ráno přestřčila přes branku. Zvonila jsem, ale nikdo neotvíral.” „Aha, to mě nenapadlo. Díky, jdu ho hledat. Asi někam zalezl. Je tu Tomáš, pomůže mi.” Vtom se otevřely dveře na zahradu a někdo vstoupil. Táta! Adriana běžela k němu. „Ahoj tati, hledáme králíčka Pepu. Neviděl jsi ho?” „Ne, neviděl, ale já jsem se přišel zeptat tebe, jestli sis neviděla naši Red.” Red byla jejich borderkolie. Adriana byla smutná. Nejdříve králík a teď ještě tohle.

Společně přemýšleli, co udělat. Táta vymyslel, že nalepí v ulici fotky ztracených mazlíčků, snad se někdo ozve. Když šel ulicí, všiml si, že už je tam fotek zmizelých mnoho. Chtěl to říct Adrianě s Tomášem, ale ti už na zahradě nebyli.

Mezitím totiž se na zahradě něco stalo. Tomáš zahlédl v křoví králíčka. „Koukni, tam je tvůj králíček.” „Cože?” Adriana vykřikne. Rychle za ním! Běží za králíkem a najednou za křovím se propadnou dolů a letí dlouhým tunelem. Oba křičí ÁÁÁÁÁÁ.

Dopad nebyl nepříjemný. Seděli na zahradě. Všechno bylo jinak. „Ty malé sazenice stromů jsou už velké,” vykřikne Adriana. Dům vypadá úplně jinak a ve vzduchu létají divná auta. Vypadá to tu jako v budoucnosti. Dívali se na dům a Tomáš se zeptal. „Jdeme dovnitř?” „Jasně, musíme zjistit, jestli tam máma s tátou ještě jsou. „Oba rychle vběhli dovnitř. V domě bydleli úplně cizí muž a žena s dětmi. To jsme my dva v budoucnosti, došlo jim. Tak se z domu potichu vyplížili a přemýšleli, co dělat. „Víš co, posbíráme ztracená zvířata a vypadneme.” „Máš pravdu, budoucnost má zůstat tajemná. Nechci vědět, co všechno se stane.”

Procházeli se městem a přemýšleli, že musí opravit tu díru v křoví, aby do budoucnosti už nepadala zvířata z okolí. Adriana nepřemýšlela jenom jak opravit tu díru v křoví, byla celá rozrušená z toho, že jsou v budoucnosti. Vždyť kouzla přece neexistují! A navíc si měla v budoucnosti vzít Tomáše!

Šli dál městem a uviděli Red. Vypadala unaveně a byla hrozně vychrtlá, ale když se Adriana koukla pořádně, viděla, že něco nese. Nebylo sice pořádně vidět co, ale něčím to připomínalo něco magického, mělo to zvláštní tvar a mělo to barvy, které nikdo nikdy neviděl. Alespoň Adriana je nikdy neviděla a měla divný pocit, že tu věc odněkud zná, a to ji děsilo. „Adriano...” vytrhl ji z přemýšlení Tomáš. „Co se děje?” zeptala se. „Vidíš? Red! Něco nese v hubě...” „Já vím,” přerušila ho. „Myslíš, že bysme jí tu věc měli vzít?” řekla nejspíše Adriana. „Asi bychom měli, kdo ví, co to může být,” odsouhlasil to Tomáš.

Asi bychom měli... asi bychom měli...asi bychom měli...co mi to připomíná... přemýšlela Adriana. A v tu chvíli si vzpomněla. Asi bychom měli... byla kniha, kterou jí před několika lety táta dal! „O tuhle knihu se dobře starej,” řekl tehdy. Je to velmi starodávna kniha a v naší rodině se dědí už roky. Ale nikdo přesně neví, kdo ji napsal a odkud je. Adrianu to tehdy velmi zaujalo a knihu začala číst, ale nedočetla ji, protože ji jednou někam odložila a zapomněla kam. Začala číst jinou knihu, a když tu starou potom našla, už se jí to nechtělo dočítat. Teď toho hluboce litovala, protože v té knize byl přesný obrázek toho, co Red měla v hubě. Kdyby tu knihu dočetla, určitě by zjistila, co je ta věc zač. Adriana neměla pochyb, že ta věc hraje v jejím osudu velkou roli. Všechno, o čem přemýšlela, řekla Tomášovi. „Problém je v tom, že tu knihu nemám tady a nemůžeme si být jistí, že když se pro ni vrátíme do našeho času, dokážeme se vrátit zase zpět sem,” dokončila vyprávění. „Tím mi chceš jako říct, že se máme vrátit do vašeho domu v budoucnosti a tu knihu ukradnout?” zeptal se Tomáš hlasem, který jasně dosvědčoval, že do tohohle se mu vážně nechce. „No, tu knihu jsem, pokud vím, ještě neztratila, takže ano. Je to naše jediná možnost.”

Pokračování příště...

Sára a Didi

Příběh Elly

„Večeře!” ozval se tetin hlas z hlavní budovy. Ella odtrhla oči od sešitů, knih a papírů. „Večeře?” podivila se. „Vždyť je teprve půl třetí, nebo ne?” Ella zvedla hlavu a její zrak zamířil k hodinám. „Aha,” pochopila. Když jsem přišla, tak bylo půl třetí. Teď je ale sedm hodin. Ella někdy dokázala v pracovně svého otce sedět celé hodiny. Dříve by ji tam nikdo nenechal. Ale to bývalo dřív. Když bylo Elle osm let, její otec zemřel. Miloval vynálezy, vědu a stroje. Nebyl jediný vynález, u kterého by nepřišel na to, jak funguje. Až na jeden. Jeden jediný vynález mu v noci nedal spát a stále mu zněl v hlavě (což vlastně Elle teď taky, ale to si nechtěla nechat připustit). Byl to stroj času. Ella ale už tušila, že stroj času bude někde blízko jejího domu. Zjistila totiž, že její děda stroj času postavil, ale hned poté zemřel. Její otec se ho nikdy nestačil zeptat, jak funguje. Ale uložil ho na nějaké místo a tam ho zkoumal. Ella musela v každém případě to místo najít, ať už to je kdekoliv! „VÉČĚŘÉ!!!” volala zase teta. Byla čím dál protivnější. Ella tetu neměla zrovna v lásce. Pomalu se zvedla a odšourala se do jídelny. Když dojedla, šla se umýt, vyčistit zuby a převléknout se. Potom si šla lehnout. V noci se jí zdál podivuhodný sen. Zdálo se jí, že byla v nějaké místnosti a v ní stál přikrytý plachtou... Probudila se. Chvilí jen tak ležela na posteli a koukala do prázdna. Vtom jí to došlo. Ta místnost byla půda u staré radnice a v ní stál stroj času. Ella si tím byla naprosto jistá. Rychle vstala (byla ještě noc), oblékla se a vyrazila k radnici. Cestou si dala velký pozor, aby ji nikdo neviděl. Bylo zavřeno, a tak vylezla přes okap až na půdu. A tam opravdu stál přikrytý plachtou stroj času. Ella do něj nasedla a vzpomínkami se vrátila k plánskům stroje času, které našla doma. Otevřela oči a pomalu se začala v těch čudlíkách a kolečkách orientovat. Netrvalo to dlouho a Ella se vznášela meziprostorem směrem k budoucnosti, která ji vždy fascinovala...

Ella se rozhlédla, kde to vlastně stojí. Všude bylo pusto. Žádné domy, lesy, auta, lidi ani zvířata. Všude jen písek a trsy trávy. A přesto jí bylo místo povědomé. Jakoby zde už někdy byla, někdy hodně dávno... Ale kdy? Vtom ji něco napadlo - otočila se a spatřila to. Velká mýtina a na ní... hromada plastů. Něco tak hrozného Ella nikdy neviděla. Ale to nebylo to nejhorší. Hromada stála na místě, kde měla stát stará radnice! Ale v tom případě... zamyslela se Ella. Pak se otočila, přešla okolo stroje času a po pěti krocích se zastavila.

Pokračování najdete v příštím čísle.

Nehorázná krádež

V minulé kapitole příběhu se Johaně ztratil chameleon Sebastián. Společně se se svým kamarádem Erikem rozhodli Sebastiána najít. Jako správní detektivové! Dokonce mají i prvního podezřelého, kterým není nikdo jiný než obávaný tyran Ludvík.

Johana zběsile pátrá v šuplíku a najednou zvolá: „Mám ji!“ a slavnostně zamává lupou ve vzduchu. Erik nesměle stojí v rohu, zatímco se Johana zase nechá unést hledáním další nezbytné detektivní pomůcky – dalekohledu. V ruce má malý zápisník a vypadá jako opravdový detektiv. Svižným krokem přejde k teráriu a začne ho zkoumat lupou. Pečlivě terárium zkoumá a po chvíli prohlásí: „Vypadá to, jako by někdo otevřel terárko, vzal chudáčka Sebastiánka a potom ho jako hlupák pořádně nezavřel!“ Erik přistoupí k teráriu a řekne: „To bych poznal i bez lupy.“ Johanka po něm vrhne zlostný pohled a odsekne: „Nech laskavě profesionálku pracovat!“ Teď už byli oba téměř přesvědčení, že Sebastián byl unesen a že únoscem je nejspíš Ludvík. „Tak se mi zdá, že je čas ještě jednou vyslechnout Ludvíka,“ řekla Johana.

„Crrr!“ ozývá se bytem pana a paní Menzlových. Zaneprázdněná paní Menzlová vyjde z pracovny a jde Johaně a Erikovi otevřít. „Dobrý den, je doma Ludvík?“ ptá se narovinu Erik. Paní Menzlová si je změří pohledem a řekne: „Ano. Zavolám ho.“ A za okamžik už zamračený Ludvík stojí ve dveřích svého bytu. „Co zase chcete?“ říká s rukama založenýma na prsou. „Chceme se zeptat na pár otázek, jestli ti to nevadí.“ zašvitoří naoko mile Johanka. Ludvík si povzdychne a řekne: „Tak jo..“

„Co jsi dělal dnes ráno v osm hodin?“ bez servítek vyštěkne Johana. Ludvík krčí se na lavičce zoufale výkřikne: „Už po padesátý vám říkám, že jsem ještě spal!“ Johanka chvíli mlčí a pak náhle řekne: „Lháři! KDE JE MŮJ CHAMELEÓN?“ Trochu vylekaný Erik jí položí ruku na rameno a řekne: „Možná opravdu netuší, kde Sebastián je.“ Johanka si povzdychne a kývne hlavou. Bez rozloučení nechají podrážděného Ludvíka a vydají se sklíčeně domů. Johana vstoupí do bytu a vtom se ozve vysoký hlásek: „Johanko! Chci ti něco ukázat!“ Zklamaná Johana vejde do pokoje svojí mladší sestry. Srdce jí poskočí při pohledu na Sebastiána v provizorním teráriu z kartonu obarveném na fialovou. „Líbí? Sebastiánovi jo!“

Kiki

VELKÁ POVODEŇ

Na planetě Zemi ve vesničce Weder žila rodina Modrých, která měla čtyři děti. Jmenovali se Šarlota, Leonarda, Ronald a Bernard. Bylo jim sedm, deset, třináct a patnáct. Ronaldovi bylo sedm a měl nejlepší kamarádka Lenku. Lenka bydlela ve stejné vsi. Ve vsi Stromokvět nebyla škola, proto museli jezdit autobusem a vstávat dost brzy. Jednoho rána vstali. Ten den bylo hodně naspěch. Bernardovi bylo špatně a holky jezdily ještě dál na gymnázium, Ronald tedy jel do školy jenom s Lenkou. Lenka však ne a ne přijít na zastávku. Ronald to už nemohl vydržet a šel ji hledat. Chtěl jít k ní domů, ale pak mu došlo, že kdyby se zeptal, jestli tam je, a nebyla by tam, tak by její rodiče asi nebyli šťastní. Proto nakoukne do jejího okna. Co myslíte, je tam, nebo ne? Ano, už to tak bude: Není tam. Ronald běží na zastávku, ale autobus právě odjel. Co má dělat? Odpověď mu přišla téměř hned. Uslyšel totiž tatínkův hlas, jak říká: „Jak to že nejseš ve škole, ty kluku zlobivá.“ Odpověď zněla takto: Půjde do školy, táta ho tam odveze. „Rone, jak to, že jsi nestihl autobus?“ Ron mu na to říká: „Víš, šel jsem za Lenkou, protože nebyla na zastávce, ale asi jsme se minuli.“ Táta se ho snaží uklidnit, že Lenka bude ve škole a všechno bude v pohodě... Ronald to ve škole nemůže vydržet, Lenka tam totiž není. Po škole jde domů a jenom si tam hodí aktovku. Pak jde k Lenčinu domu, ale cestou ho napadne, že Lenka by mohla být v jejich skrýši. Hned tam běží a cestou nakukuje do různých keřů. V jednom takovém keři uvidí kolo. Rozhodne se, že na něm pojede do skrýše. Lenka ve skrýši je a Ronald se jí ptá, proč nebyla ve škole. Lenka mu na to řekla, že má svátek Ronald a že má takový pocit, že její nejlepší kamarád se tak jmenuje. A tak mu chtěla udělat překvapení. To překvapení byla krabička sušenek. Ron Lence poděkoval a řekl jí, že jestli chce, tak se můžou projet na kole, které našel, protože má druhé sedátko. Když se rozjeli, tak to kolo jelo nějak rychle a přehazovačka byla taky zvláštní. Bylo tam něco jako -1 r., -2 r., -3 r., -4 r., -5 r., 0 a pak $+1$ r., $+2$ r., $+3$ r., $+4$ r., $+5$ r. Ron a Lenka se museli pevně držet, aby nespadli z kola. Ron omylem chytil přehazovačku a přetočil ji z nuly na 1 r. V mžiku se objevili ve vesnici Stromokvět. Nebylo tam ale příjemné počasí jako před chvílí, naopak tam byla bouřka a hrozně pršelo. Ron a Lenka zastavili kolo a nevěděli, co říct. Prohlíželi si kolo. Hlavně si prohlíželi tu zvláštní přehazovačku. Po chvíli Ron vykřikl: „Podívej, támle ten dům. Ten tam přeci nemá stát! Ten teprve začali stavět!“ Lenka se zamyslela: „Jasně, už to mám, ta čísla na přehazovačce ukazují čas.“ Ron na to odpověděl: „Máš pravdu. Ta čísla mínus jedna, mínus dva, mínus tři, mínus čtyři a mínus pět r. asi ukazují jeden, dva, tři, čtyři, nebo pět let do minulosti. Číslo nula znamená přítomnost a čísla plus jedna, plus dvě, plus tři, plus čtyři a plus pět r. asi znamenají jeden, dva, tři, čtyři, nebo pět roků do budoucnosti. Takže teď jsme jeden rok v budoucnosti. Takové kolo nikdo nemá. Tohle kolo bych pojmenoval kolo času.“ S tím Lenka souhlasila. Zatímco Lenka a Ron přemýšleli, co to kolo času vlastně je, napršelo tolik vody, že se voda z řeky Proudky vylila ze svých břehů a Ronovi a Lence sahala nad kotníky. Až potom si Lenka všimla té potopy a řekla Ronovi: „Pokud opravdu jsme jeden rok v budoucnosti, tak by teďka v přítomnosti za jeden rok byla potopa, která by zaplavila nejenom naši vesnici, ale taky jiné vesnice a možná i některá města.“ A Ron na to: „A pokud my hned nezdrhneme, tak ta potopa zaplaví i nás,“ řekl neklidně, protože už jim voda sahala až po pás. Najednou kolem proplavala ryba. Plavala přímo k Lence. Jelikož se Lenka ryb štítila, rychle uskočila dozadu a vrazila do kola. To spadlo do vody a Ron a Lenka se museli potopit pod vodu, aby ho mohli vylovit a vrátit se do přítomnosti. Když kolo vylovili, nasedli si na něj a rozjeli se, co nejrychleji dokázali. Když už byli v maximální rychlosti, Ron chytil přehazovačku, aby ji přetočil na nulu. Přehazovačka se ale nehnula. Zkusil to ještě jednou. Nic.

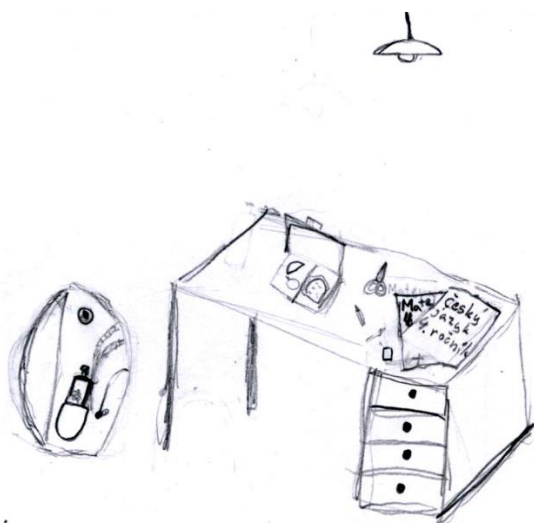
Nakonec zastavili kolo a zjistili, že se do přehazovačky zapletla vodní rostlinka. Lenka ji opatrně vytáhla, nasedla na kolo a Ron taky. Šlapali, jak nejvíc dokázali, a přetočili přehazovačku na nulu. Tak rychle, jak se objevili v budoucnosti, se objevili v přítomnosti. Byli zase ve své skrýši. Schovali kolo času a běželi k sobě domů říct, co v budoucnosti viděli. Jejich rodiče jim to nechťeli uvěřit, ale když uviděli kolo, uvěřili jim. Pak šli společně ke starostovi a ten pak varoval obce, které by povodeň mohla zaplavit. Obce se nakonec shodly, že kolem břehů Proudky postaví dočasnou přírodní zeď, která zabrání, aby vtekla voda do obcí. Trvalo to dlouho, ale povedlo se. Zeď ochránila obce a Ronovi a Lence byli všichni vděční za to, že zabránili tomu, aby nastal konec všeho.

Ála a Fany

JAK TO VIDÍ AKTOVKA

Už toho mám dost! Podle mě se ani nesnaží udržovat mě v dobrém stavu (není to pravda!). Neustále mě nechává otevřenou a ani byste nevěřili, kolik učebnic do mě dává. Všechny! A navíc každý týden má týdenní úkol, takže si může klidně nechat všechny učebnice ve skřínce. Ale jsem ráda, že si mě od první třídy nechala, protože skoro všechny její spolužačky své staré aktovky vyhodily. To ji ale stejně neomlouvá. Chci vidět, jak by se beze mě obešla - tak třeba do školy mě nosí furt. Jenom někdy, když jdou se třídou na nějaký výlet, to pak zůstávám doma s mými hodně vzdálenými příbuznými batohy, kteří jsou hrozně nudní. Občas ji slýchám mluvit o tom, co na tom výletě zažila, a potom jsem na ni hrozně našťvaná, že na ten výlet nevzala mě. Taky bych s ní chtěla zažívat tolik dobrodružství a ne jenom být pohozená na zemi anebo pověšená na háčku a poslouchat ty nudné věci, kterým vůbec nerozumím. Někdy - ale jenom někdy - zatoužím stát se batohem, abych s ní mohla na všechny ty výlety a zažívat s ní všechna ta dobrodružství. Často se mi zasteskne po časech, kdy moje majitelka chodila do první třídy. To se o mě starala, každý den do mě dávala učebnice, které potřebovala, takže jsem to pak měla lehké. Jó... jó... to byly časy... A tehdy jsem i trochu rozuměla tomu, co její paní učitelka říkala, a když mě něco opravdu zaujalo, někdy jsem se koukla do jejích učebnic, abych si všechno ujasnila. A tehdy tam byly celkem hodné kolegyně aktovky, někdy jsem si s nimi i povídala. Kdežto teď, teď tam je většina nových a nafrněných.

Vím, že jsem na začátku z mé majitelky trochu vyšilovala, ale když to vezmu kolem a kolem, řekla bych, že je na světě spousta aktovek, které mají hrozné majitele a že zrovna já mezi ně nepatřím.

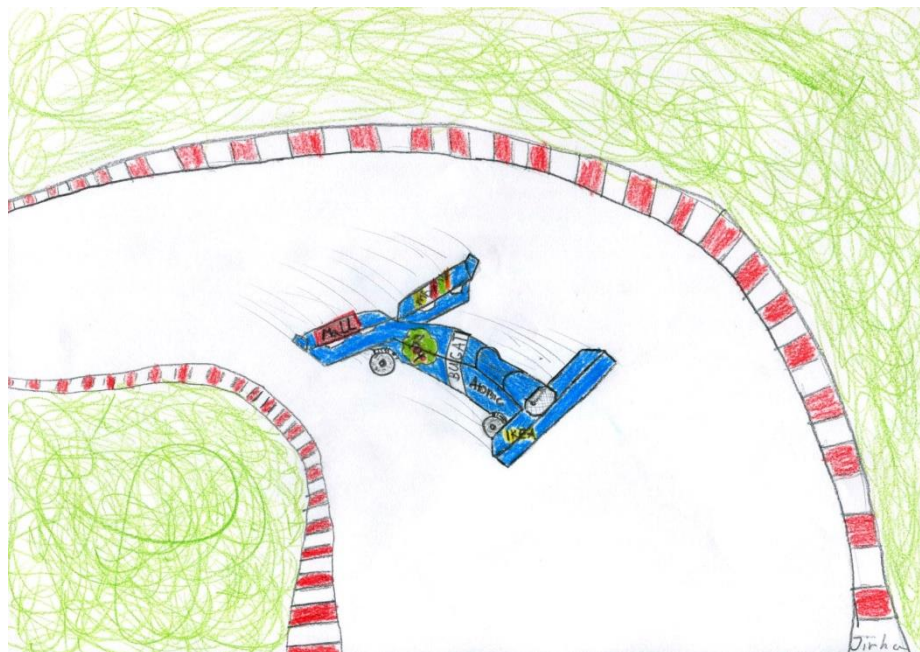
Sára

Formule 1 2056 Grand Prix Melbourne, Australia

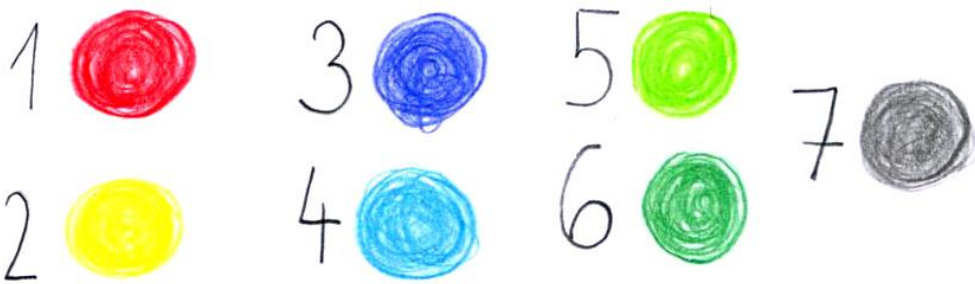
„Máme tu start! Vozy jeden vedle druhého se rozjíždějí, první zatáčka a vede Thomas Leclerc ze stáje Scuderia Ferrari, v jeho patách se drží Oliveri Bottas a George Hamilton, čtvrtý je Mose Verstappen, za ním pak jeho týmový kolega Alex Albon jr. Vozy vyjíždějí ze sektoru jedna v zatáčce nula šest. Aj! Co to bylo!? Sandro Vettel opět ukázal svou agresi, z dráhy vytlačil Marca Räikkönena, ten nyní najíždí zpět na dráhu a zařazuje se na dvanácté místo! V čele smečky bojuje o rychlost T. Leclerc s piloty ze stáje Mercedesu, Bottasem a Hamiltonem! Je to napínavý souboj! Přichází rovinka v sektoru tři. Nyní vedoucí pilot Bottas rozešel svůj stroj na 397km/h! Ale neubrzdl, rychlost se mu nevyplatila, Oliveri Bottas najíždí na písek, formuli se utrhló pravé přední kolo, vůz se řítí do mantinelů! A Oliveri Bottas je z tohoto závodu vyřazen! Ve vedení je opět Thomas Leclerc, za ním Hamilton, Albon, Vettel, Verstappen, Russel, Grosjean, zpět na svém místě je nyní Marc Räikkönen a čtvrt sekundy za ním jeho kolega Otto Giovinazzi. Na desáté příčce se startovní čarou mihne Magnussen, Norris, Sainz, Ricciardo, Stroll, Pérez, Latifi, Gasly, Kvjat a poslední příčce velí Ocon. Nyní můžeme shlédnout zajímavý souboj Russel, Verstappen, Vettel. V kole devět lomeno padesát osm obsadil první místo Hamilton, má náskok 2 sekundy na další formuli.“

Takhle nějak by se na to díval komentátor za šestatřicet let. Samozřejmě, když se řekne budoucnost ef jedniček, každý si představí něco jiného, např. formuli, která má místo kol vrtule, nebo formuli, která by nešla zdeformovat, modernější pit-stopy, lepší dráhy, až už by to ani pomalu nebyla formule, ale nějaký létající dron na dráze, dron, ve kterém sedí člověk a řídí jeho směr. Podle mě budou formule více aerodynamické, rychlejší a těžší, než jsou dnes. O budoucnosti formule 1 se dá tedy jen diskutovat. Text je věnován bývalým pilotům Nikimu Laudovi, Stirlingu Mossovi a Ayrtonu Sennovi.

Jindřich 9. A

JS

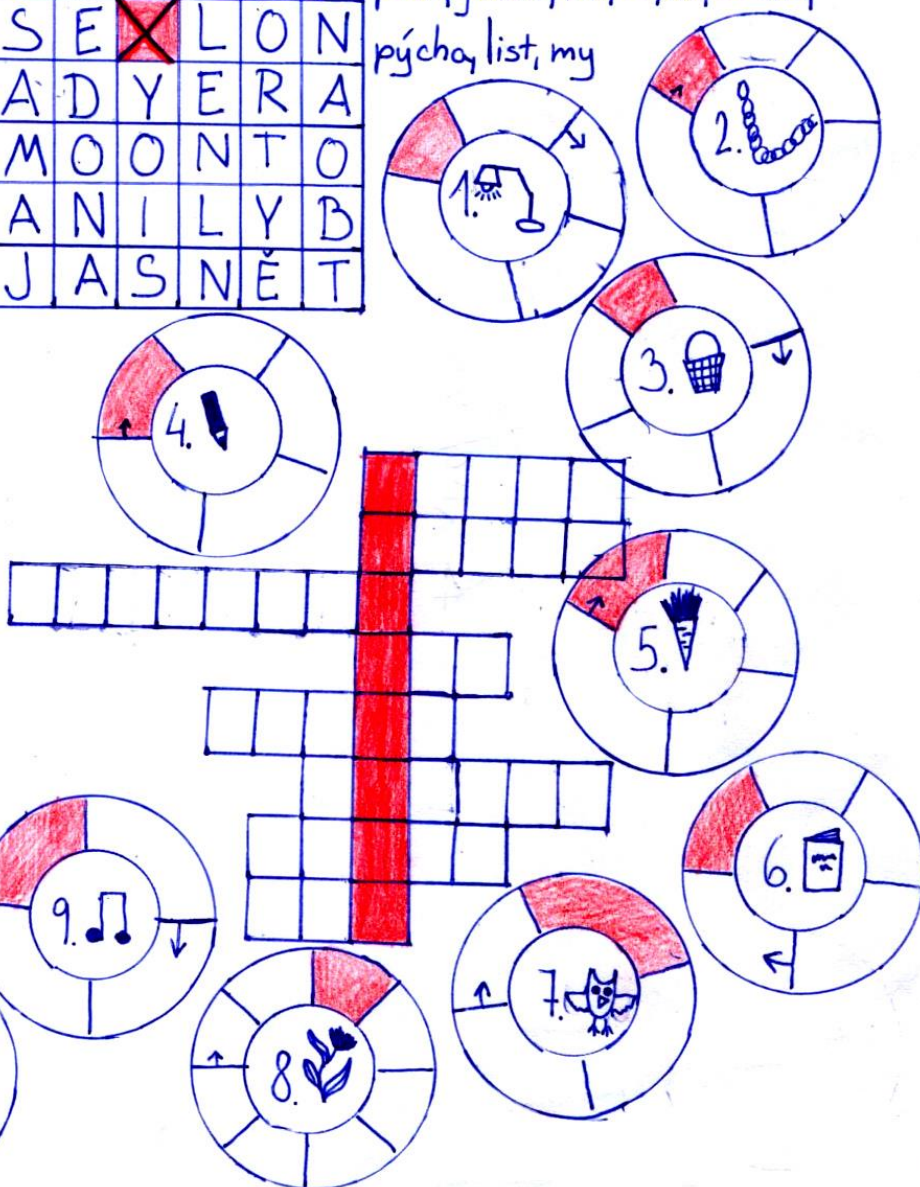

OBŘÍ TAJENKA

J	E	S	E	N	Í	K	Y	D	U	B
O	B	U	N	O	J	O	N	U	U	U
G	S	Š	D	R	O	L	E	D	X	B
U	L	I	A	I	B	E	O	Y	S	L
R	I	U	H	E	J	J	Ů	C	P	I
T	B	X	N	N	S	E	X	L	O	N
P	L	A	Z	T	A	D	Y	E	R	A
Ý	I	O	S	A	M	O	O	N	T	O
C	H	S	S	A	C	A	N	I	L	Y
A	T	Y	M	E	J	A	S	N	Ě	T

dub, bublina, bylina, sama,
Jeseníky, orientace, tady,
koleje, ne 2x, role, dudy, led,
maso, já, boj, hej, ha, slib, sporty,
plaz, jasně, len, to, no, Sam,
pýcha, list, my

1. Házíme si s
2. Svátek 4. má
3. Zvíře které mění barvu
4. Ve škole se
5. Učíme se ve
6. Kluci rádi hrajou
7. V noci uvidíme
8. Co navlíkáme na jehlu

Letní prázdniny 2020

Letošní prázdniny kvůli koronavirové epidemii strávíme v České republice. Má to ale i svoje výhody. Budeme moci poznávat českou zemi. Můžeme navštívit různé hrady a zámky, jezera a řeky, lesy a ještě spoustu dalších míst. Dám vám tipy na některá místa v jižních Čechách. Jedno hezké místo je hrad, jehož jméno můžete vyluštit v osmisměrce, kde jsou skryty názvy míst, měst, hradů, zámků a vynálezů. Tento hrad je skoro jako ostrov. Nalézá se na soutoku řek Otavy a Vltavy. Podle jedné legendy se říká, že kdo přenocuje v jeho síni, do roka zemře. V létě je také často velké horko. Proto většina lidí jezdí k vodě. V blízkosti hradu je Orlická přehrada. Dá se tam jezdit na kánoích, kajacích a paddleboardech. Také se tam dá dělat windsurfing. V blízkosti přehrady se nachází město Písek. Tam je nejstarší most ve střední Evropě. Je legenda, která vypráví, že lidé rozhodli, že se bude jmenovat po tom, kdo po něm jako první přeběhne. Zajímavostí je, že po něm jako první přeběhl jelen. Proto se most jmenuje Jelení. Tomuto mostu se častěji říká Starý kamenný most. Písečané ale pořád vědí, že se jmenuje Jelení. Každý rok se v jeho blízkosti na jednom z břehů řeky Otavy vyrábějí sochy z písku. Každý rok je nějaké téma. Tento rok je téma VODA. Písek je staré město, kde najdete hodně památek. Koná se v něm také hodně slavností a je tam hezká městská plovárna. Tato plovárna se jmenuje Plovárna U sv. Václava. Pro neplavce tam je bazének s klouzačkou a dobří plavci si mohou jít zaplavat do Otavy. Tohle se v Čechách moc často nevidá.

Písecká plovárna U sv. Václava na řece Otavě, *Ála*

Když naj-
dete všechna
slova v osmisměr-
ce, vyškrtáte pís-
mena U, B, L, T, Š, Č,
S, J, E, Y a N. Po-
te vám vyjde ná-
zev hradu
na obrázku.

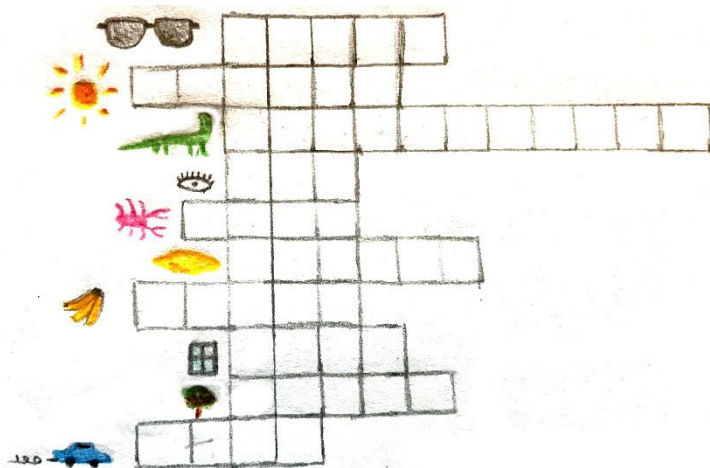
K	A	R	L	Š	T	E	J	N	U	H	B	L	S
A	O	L	I	P	N	O	A	V	K	N	U	P	N
R	H	N	K	U	K	S	P	A	L	A	V	A	Ě
L	L	V	O	R	B	K	R	O	M	Ě	Ř	I	Ž
O	U	E	S	P	Č	L	O	O	A	A	I	Č	K
V	B	L	T	E	I	E	B	J	R	Y	P	U	A
Y	O	E	D	T	S	S	A	T	B	L	Z	S	Y
V	K	H	Y	Z	U	N	T	Ř	E	B	O	N	N
A	A	R	V	I	J	S	E	Ě	Z	B	L	J	V
R	T	A	S	N	K	E	L	J	D	I	O	S	E
Y	N	D	B	R	Y	N	Č	L	Ě	K	M	U	T
Š	O	E	Y	P	L	Z	Ě	Ň	Z	T	O	Č	S
L	N	J	L	I	T	O	M	Y	Š	L	U	V	U
J	E	Š	T	Ě	D	L	E	D	N	I	C	E	P

- 1) Karlův vany
- 2) Karlštejn
- 3) Konopiště
- 4) Kost
- 5) Kaks
- 6) Lednice
- 7) Litomyšl
- 8) Palava
- 9) Petrín

- 11) Ta'bor
- 12) Telč
- 13) Bezděz
- 14) Hluboká
- 15) Sněžka
- 16) Ještěd
- 17) Kroměříž
- 18) Lipno
- 19) Olomouc
- 20) Orloj
- 21) Plzeň
- 22) Pustevny
- 23) Říp
- 24) Skryje
- 25) Třebíč
- 26) Velehrad

tajenka: _____

Po U dojdí k učiteľovi.

BhT

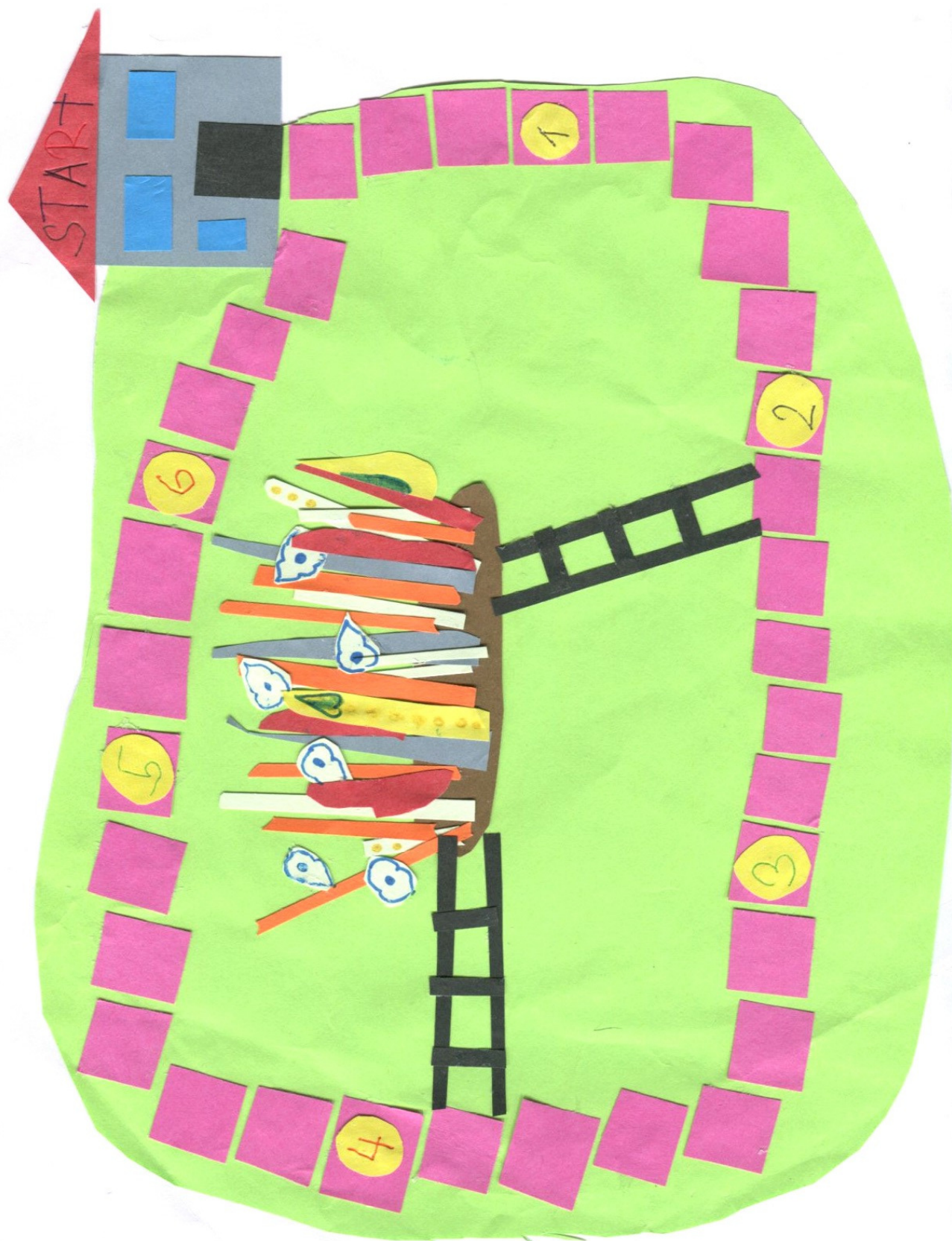
Poem

Someone says he's going crazy from this time.
 I say don't worry, the world will be fine.
 Maybe I'm crazy but I love to stay at home.
 With my great family I don't feel alone.
 My dad loves singing but maybe he should know
 That Michal David is not what I want to listen now.
 Now we don't have to wear a mask
 so we don't have to worry about a rask.

Ema 8.A

JS

♦ Hrajte v týmu. Hra je o spolupráci.

♦ Cílem je zachránit 6 zvířátek.

1) Králíček

3) Kočka

5) Chameleon

2) Papoušek

4) Morče

6) Pesek

Skrývají se pod žlutými políčky. Přenes je po žebříku do křoví, kde je portál z budoucnosti zpět.

SEN

KONEC

Papírová skladačka Maglovu

